

LILLY LUCAS

NOVÉ

začátky

ROMÁN

NOVÉ ZAČÁTKY

Original Title: New Beginnings

Copyright © 2019 Lilly Lucas

© 2019 by Knaur Verlag.

An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2021

Cover © Franzi Bucher, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1548-0 (pdf)

NOVÉ *začátky*

LILLY LUCAS

Pro Kyru

1.

Květiny, nafukovací balóanky, vítací cedule. Na to, abych si v představách vymalovala, jak a čím začnu svůj nový život v USA, jsem měla téměř půl roku a jeden několikahodinový let. Na co jsem se však nepřipravila, byla skutečnost, že budu v hale denverského mezinárodního letiště stát dočista sama – bez květin, nafukovacích balóanků a uvítací cedule – a povedu naštvaný rozhovor se svým iPhonem, který se hned po přistání kvůli vybité baterii automaticky vypnul. Skoro jako by mi chtěl naznačit: *Hele, já vím, že tohle tady jsme chtěli zvládnout spolu, ale já už prostě nemůžu.*

Už asi postě jsem očima skenovala čilý ruch, panující v příletové hale, v níž netrpělivě troubily zavazadlové vozíky, snažící se projet mezi cestujícími, a z reproduktorů vřískaly cizojazyčné hlasy, ale po Jackovi, Amy a jejich malém Liamovi ani vidu ani slechu. Rodinu Cooperových jsem znala jen z videohovorů na Skypu a několika fotografií. Byla jsem si však jistá, že jejich obličeje bych nepřehlédla. A navíc jsem v předešlé hodině nezahlédla nikoho, kdo by se sháněl po své au-pairce. Má počáteční nervozita se stupňovala ve skutečný pocit napětí. Cožpak na mě Cooperovi zapomněli? Zapomněli na den, na který jsem se já naopak připravovala víc než půl roku? Den, který jsem si vymalovala ve všech možných barvách a odstínech? Vzpomínala jsem na naše četné telefonáty

po Skypu – na Jackův sympatický úsměv, Amyin srdečný hlas a Liamův roztomilý kukuč – a snažila se zahnat nepříjemný pocit v žaludku.

Od počátku jsme si byli všichni vzájemně sympatičtí, což mi dokonce pomohlo smířit se se skutečností, že Colorado není Kalifornie. Původně jsem totiž zamýšlela strávit svůj rok jako au-pair v jedné z amerických metropolí, obklopená mrakodrapy, kavárnami Starbucks a nákupními centry. V představách jsem se dotýkala hvězd na chodníku na Hollywood Boulevard, vykoupila celý Macy's a přihlížela filmovým štábům při natáčení v Miami Beach. Když jsem se hlásila do agentury zprostředkující práci au-pair, měla jsem před očima Ameriku ze svých oblíbených seriálů. Ty se však neodehrávají v Green Valley v Coloradu, jinak řečeno v nějakém zapadákově na konci světa. Zato mým rodičům přišla skutečnost, že na můj životopis odpověděla všeho všudy jen jedna sedmičlenná farmářská rodina z Oklahomy, jeden manželský pár s trojčaty ze státu Idaho a nakonec Cooperovi z Colorada, velice zábavná.

„U dvou z těch tří států si ani nejsem jistý, zda vůbec existují,“ utahoval si ze mě otec, zatímco matku nenašlo nic lepšího než mě utěšovat tím, že se v Coloradu odehrává alespoň jeden ze známých seriálů.

„Miláčku, ale je ti jasné, že *Dynastie* se natáčela ještě předtím, než se naše dcerunka narodila?“

V hlavě mi ještě zněl jeho pobavený smích, když jsem se nervózně zadívala na svítící digitální hodiny nad obchůdkem *Dunkin' Donuts* a začala počítat. Moje letadlo přistálo před více než hodinou a půl. Takže výmluvy jako „Byl strašný provoz“, „Nenašli jsme místo k parkování“ nebo „Vyjeli jsme z domu pozdě“ už byly pasé. V úvalu přicházela ještě porucha na autě. Ano, možná že se

Cooperovým cestou na letiště porouchalo auto a oni se mi právě všemožně snaží dovolat. Vytáhla jsem z kapsy iPhone a znovu se ho pokusila oživit. Bez úspěchu. Zatraceně, proč se musel vypnout zrovna teď?!

V duchu jsem si přehrávala všechny možnosti, které se mi v tu chvíli naskýtal: Letět zpátky domů (příliš dramatické!), věřit tomu, že Cooperovi teď někde stojí a opravují auto (příliš naivní!), nevěřit tomu, že teď někde stojí a opravují auto, a prostě počkat (příliš hrdé!), vydat se do Green Valley na vlastní pěst (velmi emancipované!). Plna odhodlání jsem tedy popadla kufr a táhla jej směrem k dalšímu informačnímu pultu, za nímž stála blondýna s výstavním bělostným úsměvem. Cedulka na její pracovní uniformě prozrazovala, že se jmenuje „Christie“. Vyličila jsem jí své dilema, načež mě Christie politovala množstvím horlivých *Oh* a *No* a pak mi poradila, abych nasedla do Mountain Expressu mířícího do Vailu. Jak mi vysvětlila, cesta tam trvá necelé dvě hodiny a řidič autobusu mě za malé dýško vysadí v Green Valley, tedy v místě, které je *incredibly beautiful*. Za čtyřicet dolarů jsem si koupila jízdenku – takže *incredibly beautiful* by se dalo přeložit také jako *incredibly expensive* – a vydala se k autobusové zastávce.

Když jsem vyšla z letištní haly, ovanul mě teplý zářijový vánek. Venku muselo být přinejmenším 20 stupňů. Se zateplenými válenkami Ugg a červenou péřovou bundou s kožešinovým límcem, kterou jsem si koupila speciálně do hor, jsem byla každopádně příliš navlečená. Ale ve Skalistých horách bude jistě mnohem chladněji než tady v Denveru, koneckonců by tam v tuhle roční dobu docela dobře mohlo už i sněžit. Hory a sníh, povzdechla jsem si v duchu. Pořád ještě jsem nemohla uvěřit tomu, že zrovna *já* jsem se ocitla tady, na konci světa. Já, holka

z velkoměsta, která nemůže usnout tam, kde poblíž nerachotí vlak. Která raději nastoupí do tramvaje, než aby těch dvě stě metrů ušla pěšky, a která má v telefonu pod rychlou volbou uloženo číslo taxislužby. Holka, kterou mnohem více okouzlí blikající panorama velkoměsta než jakési zasněžené vrcholky hor. Mohla jsem jen doufat, že mé rozhodnutí zůstat právě tady se později neukáže jako naprostá hloupost.

2.

Poté, co jsem skoro celou cestu prospala, jsem, lehce rozespálá, vystoupila z kyvadlového autobusu, potištěného reklamou na pocukrované vrcholky hor, které by se jistě uplatnily jako krásná tapeta spořiče obrazovky. Kromě skupiny cestujících z Francie jsem ve voze byla jediným pasažérem, a snad proto mě Ted, řidič s prošedivělými vlasy, vysadil přímo před domem Cooperových. Naštěstí jsem si vzpomněla, že jméno ulice, kde rodina bydlí, má něco společného s nějakým ptákem.

„Eagle Road,“ pronesl znuděně Ted, jenž se svou baseballovou kšiltovkou a teniskami značky Nike naprosto a zcela odpovídal rozšířené představě o typickém Američanovi.

Takže jsem najednou stála v oné Eagle Road před obrovským domem, široko daleko jediným, který vypadal stejně jako na fotografiích, které mi v e-mailu poslali Jack a Amy Cooperovi. K dvoupatrovému dřevěnému domu s krytou verandou a červeně natřenými dveřmi vedla cestička dlážděná přírodním kamenem. Zděný komín vydechoval kouř do blankytně modrého nebe, rozprostírajícího se nad malebnými vrcholky hor a sytě zelenými jedlemi. Nevěřicně jsem se pousmála. Tenhle pohled by určitě vystačil na spoustu pohlednic – anebo na instagramové příspěvky s hashtagem *#nofilterneeded*. To je nanic, že mi nefunguje ten blbý iPhone.

Cooperovi. Jmenovka na zvonku souhlasila, jak jsem s úlevou zjistila. Možná, že se všechno ještě v dobré obrátí. Plná naděje jsem si za ucho strčila pramen dlouhých světlých vlasů, které mi po dlouhé cestě připadaly neupravené a rozčuchané. Tmavé kruhy pod očima jsem si před přistáním provizorně zakryla make-upem. Stejně to příliš nepomohlo a já i nadále vypadala jako statistka z filmu *Živí mrtví*. Zhluboka jsem se nadechla a stiskla tlačítko zvonku. Srdce se mi nervozitou rozbušilo. Takhle jsem se cítila naposledy před přijímacím pohovorem na praxi u jednoho start-up podniku v Kreuzbergu (a nakonec tam seděla před týpkem, sotva o něco starším než já, který měl na sobě tričko s motivem usmívajícího se exkrementu).

Když se nikdo neozýval, zazvonila jsem podruhé a netrpělivě naslouchala. Zase nic. Nervózně jsem přešla povala na místě. Nakonec jsem zaklepala na červené dřevěné dveře, nejdřív zdrženlivě, pak silněji. Nic. Ticho. Znejistěla jsem a popadla mě zlost. Jsem na cestě už skoro dvacet hodin, letím sem pomalu přes půl světa, na letišti jsem se mohla učekat, málem jsem tam vystála důlek, a nakonec jsem se v předraženém autobuse kodrcala dvě hodiny až do nějakého zapadákov. Jsem unavená, upocená a hladová. A teď?! Zvoním, klepu, a nikdo mi neotvírá. Vůbec nikdo! Vztekla jsem znovu stiskla zvonek a chvíli ho podržela. Pak se najednou za dveřmi ozvaly těžké kroky. Srdce jako by se mi očekáváním na chvíli zastavilo. Kdosi v zámku otočil klíčem a dveře se otevřely. První, co jsem uviděla, byla mužská hrud'. *Nahá* mužská hrud'. Docela mě to vyvedlo z míry a chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatovala. Pak jsem pomalu vzhledla a přešla zrakem přes široká ramena a třídenní tmavé strniště až k zívajícím ústům a ospalým očím,

kteřé si mě prohlížely. Copak tenhle týpek právě vstal? Teď – rychle jsem mrkla na hodinky – v jednu hodinu odpoledne? Není dnes náhodou pondělí?

„Ne. Ne. A ne,“ zabručel a chystal se dveře zase zabouchnout.

Pohotově jsem vstrčila nohu do dveří a neodbytně na něj zírala. Bylo mu asi tolik co mně, možná o pár let víc.

„Ne, nechci nic koupit, ne, neuzavřu žádnou smlouvu, a ne, neznám cestu na Aljašku.“ Znovu mi chtěl zavřít dveře před nosem. Jenomže já jsem byla ze všeho tak vykulená, že jsem se nehnula ani o milimetr. Navíc jsem kvůli té příšerné únavě měla potíže s chápáním angličtiny, kterou na mě rychlostí blesku vypálil.

„Al... jaška?“

„Vypadáš, jako by ses tam právě chystala,“ poznamenal výsměšně a prohlížel si mě od válenek značky Ugg až k péřové bundě s límcem z kožešiny. Do tváři mi stouplo horko a já se cítila trapně, když jsem pochopila, že si ze mě dělá legraci. Dobrá, asi vypadám směšně, když nakonec i tady, ve Skalistých horách, panuje teplé babí léto. Když jsem vystupovala z autobusu, přehodila jsem přes sebe bundu jen tak ledabyly. A teď se kvůli ní a kvůli jakémusi divnému polonahému klukovi, stojícímu přede mnou, nesnesitelně potím. Dlouze si zívá a protáhl se tak vyzývavě, že jsem nevěděla kam s očima. Mému pohledu se totiž naskýtal víc než dost nahé kůže. Víc než dost hrudi, břicha, kyčlí, víc než dost... A *dost!* napomenula jsem se v duchu. Přiletěla a přijela jsem za Jackem a Amy Cooperovými. Sympatickými manželi ve věku něco přes třicet let a jejich pětiletým synem. Řidič autobusu asi přecenil své skautské dovednosti. Zřejmě jsem skončila v Eagle Road, a přitom musela do Falcon Street. Anebo do Hawk Road?

„Mám pocit, že jsem na špatné adrese.“

„Jo, to znám, to samé si říkám každé ráno,“ zamumlal a prsty si přešel po zarostlé bradě, která dle mého názoru nutně potřebovala oholit. Nonšalantně se boky opřel o rám dveří a zkrřížil si ruce na prsou, jako by si nevědomoval – anebo mu to bylo úplně jedno – že tady přede mnou stojí polonahý, jen v teplácích. Na druhé straně – s takovým tělem by mu klidně mohlo být docela ukradené, jestli si oblékne tričko nebo ne. Pevné, vypracované a...

„Tak co ještě chceš, vyfotit se, udělat si selfičko?“ vytrhl mě náhle ze zamyšlení.

Jako by mě přistihl při něčem zakázaném. Odvrátila jsem zrak a cítila, jak se nezadržitelně začínám červenat.

„Já... ehm... vlastně jsem chtěla... takže, hledám Jacca a Amy... Cooperovy.“

Proč najednou mluvím tak špatně anglicky? Nervózně jsem se znovu podívala na jmenovku u dveří, abych se ujistila, že na ní ještě stále stojí napsáno Cooperovi.

„Cooperovy? Jó, ti se odstěhovali už před lety.“

Překvapením jsem otevřela pusou.

„Cože?!“

Najednou se se mnou všechno zatočilo. Na chvíli jsem si dokonce myslela, že se pozvracím. A vtom se hlasitě rozesmál. Hlubokým hrdelním smíchem. Výraz v jeho tváři mě rozčiloval. Ještě před chvílí vypadal, jako by náraz snědl celý citron.

„To byl vtip. Co chceš od Cooperových?“

A to už jsem nevydržela.

„To ale nebylo vtipné,“ vyjela jsem na něj.

On se však rozesmál ještě jízlivěji a dohnal mě tak k nepřičetnosti. „Ale jo, pro mě bylo, měla ses vidět, jak ses přitom tvářila.“ Přeměřil si mě s neskrývanou zvědavostí. „Takže: kdo jsi a co tady chceš?“

„Já jsem Lena... Lena.“

Lena Lena. Nechápala jsem, proč jsem své jméno vyslovila nejdřív německy a pak s anglickým přízvukem – a stejně tak jsem nepochopila celou tuhle absurdní situaci. Kdo je vlastně tenhle týpek, který se tady nade mě povyšuje a utahuje si ze mě? Ozvalo se monotónní vibrování mobilu, a přerušilo tak mé úvahy. Můj mobil to být nemohl, protože pořád ještě ležel docela mrtvý v batohu. Ten kluk si sáhl do kapsy svých vytahaných tepláků a vytáhl z nich iPhone, stejný model, jako mám já. *Šťastlivče!*

„Ano?“ zabručel do sluchátka a zase se opřel o dveřní rám, který pod jeho vahou lehce zavrzal. „Protože jsem spal,“ řekl a protočil panenky. „Zapomněl jsem na to, ale ona to zvládla i beze mě,“ letmo se na mě podíval. „Ježíš, tak se nerozčiluj, Jacku. Vždyť je tady. Jo... jo... moment.“

Podával mi telefon. Sotvaže jsem ze sebe vydala nerosrozumitelné: „Haló?“

„Ahoj Leno, tady je Jack. Jack Cooper.“

V hlavě se mi rozeznělo Händelovo *Aleluja*.

„Leno, strašně nás mrzí, že jsme tě nemohli vyzvednout. Doufám, že jsi alespoň dostala naši zprávu? Měla jsi vypnutý mobil a my se ti nemohli dovolat,“ vysvětloval Jack ochraptělým hlasem. Jeho angličtina však byla jasná a srozumitelná.

„Bohužel ne. Od chvíle, kdy jsem přistála, mi nefunguje iPhone.“

„Ó já. Tak to se nám dnes pokazilo fakt úplně všechno, co se pokazit mohlo.“ V telefonu se ozvalo hluboké povzdechnutí. „Amyin táta měl dopravní nehodu. Hned brzy ráno jsme vyrazili do Kansasu. Proto jsem ti v hlasové schránce nechal zprávu.“

Jak daleko asi je Kansas od Colorada? Oba státy leží na Středozápadě, pokud mě mé zeměpisné znalosti neklamou.

„Ještě čekáme na výsledky jednoho vyšetření, ale už dnes večer bychom měli být zpět v Green Valley,“ pokračoval. „Doufám, že se na nás kvůli téhle komplikaci moc nezlobíš.“

Z každé věty, kterou pronesl, jsem cítila, jak má špatné svědomí, a tak jsem svou frustraci z posledních několika hodin nedala najevo.

„Ne, ne, to nevádí,“ ujišťovala jsem ho.

„Opravdu, všechno jsme plánovali docela jinak. Amy pro tebe včera večer ještě napekla brownies a Liam ti namaloval uvítací ceduli.“

Srdce mi poskočilo radostí, ale musela jsem se ovládat, abych si nahlas neoddechla úlevou. Takže jsem se v Cooperových opravdu nemýlila a pro celou tuhle situaci existovalo rozumné vysvětlení.

„Ach, Leno, ještě ti chci něco říct,“ dodal Jack a na chvíli se odmlčel. „Vím, že toho je na tebe najednou hodně, a taky ti všechno v klidu vysvětlíme, až se vrátíme, ale ten kluk, který tě dnes měl vyzvednout z letiště, a ne vyzvedl, tak to je Ryan. Můj mladší bratr.“

Ryan. Bratr. Překvapeně jsem se na něj podívala a naše pohledy se setkaly. Zelené oči. Má zelené oči. A je určitě o deset let mladší než Jack.

„Ryan u nás bude... pár týdnů bydlet.“

Týdnů. Tak tohle je tedy překvapení. Můj úsměv zka-meněl.

„Opravdu... jsme to tak neplánovali. Ale nedělej si starosti, pro tebe se tím nic nezmění. Máme v domě dost místa a ty... ehm, neboj, nebudeš se s ním příliš vídat,“ dodal Jack rozpačitě. Nemohla jsem se nijak ubránit

tomu, abych se znovu nepodívala na polonahého klu-ka ve dveřích – z něhož jsem, upřímně řečeno, doposud viděla až moc.

„Dobře,“ zaskřehotala jsem a nuceně se pousmála, jako by snad v tuto chvíli přede mnou stál sám Jack.

„Prosím tě, ještě mi ho na chvíli dej k telefonu.“

Mlčky jsem Ryanovi podala telefon.

„Jo,“ zabručel zase. „Jo... Jo... Jo.“ Krátce zašilhal mým směrem. „Tak to určitě ne.“

Řekl to tak důrazně, že jsem doslova slyšela kurzivu z jeho slov a rozhodla se, že se raději nebudu ptát, o čem se ti dva spolu bavili.

„Jo, uvidíme se později,“ zamumlal do telefonu. „A Jacku,“ řekl najednou o něco jemněji, „pozdravuj Amy.“

Zavěsil, vsunul si iPhone zpět do kapsy tepláků a chvíli si mě nerozhodně prohlížel. Pak nasadil falešný úsměv.

„Takže, Leno Leno, vítej v Coloradu.“

3.

„Kuchyň, obývací, koupelna, dětský pokoj...“ odříkával znuděně Ryan, líně ukazoval rukou doleva a doprava a já se snažila vstřebat přehršel dojmů, které se na mě v tu chvíli ze všech stran sypaly. Ryan nijak neskrýval, že by byl raději umýval okna, než mě prováděl domem svého bratra, který svými dřevem obloženými zdmi, volně ležícími kládami i zděným krbem vyzařoval starobylou, přesto však útulnou atmosféru. Nakoukla jsem do prostorné kuchyně, v jejímž středu stál velký dřevěný stůl a u něj šest masivních židlí.

Tak tady budu po celý další rok snídat své müsli. Jedna z těch židlí bude od nynějška moje, pomyslela jsem si se stisněným pocitem v žaludku. Na okamžik mi před očima probleskla vzpomínka na společnou snídani s rodiči před mým odletem a hrozně se mi zastesklo. Co asi teď naši dělají? Čekají, až se jim ozvu?

„Tvůj pokoj je nahoře,“ vytrhl mě Ryanův hlas ze vzpomínání. Šla jsem tedy za ním do obývacího pokoje, kde se Ryan rozvaloval na ošoupaném koženém gauči a sledoval v televizi zápas amerického fotbalu. Mezitím si oblékl tmavomodré tričko s nečitelnými zbytky jakéhosi potisku. Očima jsem sklouzla k pomačkané plechovce *Dr. Peppera*, povalující se na konferenčním stolku, a ke krabici se zbytky pizzy. Sice vypadala lehce oschle, ale pořád ještě dost chutně na to, aby oslovila můj hladový

žaludek. Kdy jsem vlastně naposledy jedla? S nechutí jsem si vzpomněla na lepkavý kuřecí sendvič z letadla. Ještě chvíli jsem tam jen tak stála a nerozhodně přešlapovala ve dveřích. Co si vůbec o sobě myslí? To mám jako jít sama do horního patra a pokusit se najít svůj pokoj? V tomhle obrovitánském domě? Demonstrativně jsem si odkašlala. A Ryan si teatrálně povzdechl.

„No dobrá. Pojď za mnou.“

Beze slova jsem ho následovala, schody mi pod nohama hlasitě vrzaly. Doma v Berlíně žádné schody nemáme. Má rodina bydlí v bungalovu, v městské části Grunewald, a terasa za domem má taktak místo pro zahradní nábytek a gril. Celková obytná plocha našeho domu je zřejmě menší než horní patro domu Cooperových, v němž se nachází dlouhá chodba a na každé její straně troje dveře. Stěny krémové barvy byly vyzdobeny rodinnými portréty a fotografiemi Liama, když byl ještě miminko, a na široké dřevěné komodě leželo pár úhledně složených ručníků.

„Tvůj pokoj, můj pokoj,“ řekl Ryan suše a ukázal nejdříve na dveře vlevo, pak na ty na pravé straně.

Takže budeme bydlet naproti sobě. Tolik tedy k Jackově poznámce: *Neboj, moc se s ním vídat nebudeš.*

„O koupelnu se spolu budeme muset dělit,“ dodal s ne-libostí v hlase a ukázal na dveře na konci chodby. „Takže ať tě ani nenapadne si ráno v koupelně hodinu rovnat vlasy.“

„Já s sebou nemám žádné...“, v paměti jsem pátrala po anglickém výrazu, „... rovnátko,“ odsekla jsem a v tu chvíli jsem cítila, že bych nejraději svou žehličku na vlasy – kterou jsem samozřejmě s sebou měla – vytáhla z kufru a pořádně mu s ní přezehlila ciferník.

„A k čemu bys ho taky měla. Něco takového se přece nasazuje na zuby!“

O já. Takže to nebylo to správné slovíčko. Rozhodla jsem se, že si na internetu vygoogluju, jak se správně anglicky řekne „žehlička na vlasy“. Jako by tu se mnou ztrácel čas, Ryan se ke mně obrátil zády, šel směrem ke schodům a mě tam nechal stát s otevřenou pusou.

„Tss,“ odfrkla jsem si a dívala se za ním. Pak jsem vzala za kliku a se zatajeným dechem vstoupila do místnosti, v níž budu následujících dvanáct měsíců každý večer usínat a ráno se probouzet. Tvář se mi rozjasnila nadšeným úsměvem. Můj pokoj byl skutečný klenot. Okamžitě mě odškodnil za všechny útrapy posledních hodin. Byl skoro dvakrát větší než můj starý dětský pokojík, v němž jsem doposud bydlela, a svou obrovitánskou okenní tabulí mi nabízel přenádherný pohled na tmavozelené lesy a zasněžené vrcholky hor. Ohromeně jsem pohledem bloudila po místnosti, v níž stály masivní skříň, komoda se zrcadlem, pohodlné kožené křeslo a zřejmě ta nejhezčí postel, jakou jsem kdy viděla. Byla vyrobena z tlustých kmenů, na ní prošíváný červený přehoz a několik polštářů, které barevně ladily se závěsy. Na tmavé prkenné podlaze ležel běhoun se tkaným vzorem. S blaženým povzdechem jsem padla naznak do měkoučké postele a se zavřenýma očima nasávala vůni čistého povlečení. Dolehly na mě útrapy uplynulých hodin a náhle mě přepadla neskonalá únava. Toužila jsem sice po horké sprše, ale zároveň jsem byla příliš vyčerpaná na to, abych vstala. Jen si chvíli odpočín, našeptával mi tichý hlásek někde uvnitř. Jen kratičkou chvíli. Jen chvílin...

Když jsem znovu otevřela oči, ospale jsem zamžourala do zářivých slunečních paprsků, které na mě dopadaly skrze velká okna. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde vlastně jsem, než jsem pochopila, proč místo obvyklého lustru z Ikey na stropě visí větrák. Zívla jsem

a podívala se na hodinky. Spala jsem téměř dvě hodiny! Posadila jsem se, protáhla se a vtom jsem si vzpomněla, že jsem pro množství různých dojmů, zklamání i nadšení docela zapomněla napsat rodičům. Slíbila jsem jim, že se hned po příjezdu do Green Valley přes WhatsApp ozvu – brácha nám, na žádost rodičů, založil účet s výstižným názvem *Lena USA*. Protože můj iPhone pořád ještě spal jako Šípková Růženka, rozhodla jsem se jim poslat e-mail. K tomu ale potřebuji heslo pro připojení na WLAN a laptop, který mám ovšem zabalený dole v kufuru. Nechala jsem ho stát u vchodu, protože je příliš těžký na to, abych se s ním sama vláčela do patra. Ať se mi to líbí, nebo ne, budu muset požádat toho Ryana o pomoc.

Dveře do obývacího pokoje byly doširoka rozevřené, ale televizor vypnutý a gauč prázdný. Krabice s pizzou ležela tam kde předtím, načež se můj žaludek opět ozval. Co kdybych si kousek nabídla? Měla jsem hrozitánský hlad a pizza stejně byla dost okoralá na to, aby si ji ještě někdo dal. Tedy kromě mě. Nerozhodně jsem se rozhlížela kolem a naslouchala. Až na tiché bzučení ledničky byl v domě úplný klid. Ryan asi někam šel, což mi přišlo vhod. Na další setkání s tím náladovým blbečkem jsem fakt chuť neměla. Asi si ani nevšimne, když si vezmu kousek z jeho okoralé pizzy. S oschlým dílkem salámové pizzy jsem prošla obývacím pokojem a otevřela dveře vedoucí přímo na bíle natřenou terasu. Venku mě přivítalo hřejivé slunce a čistý jasný vzduch, provoněný trávou a jedlovým jehličím. Tak tohle je ten slavný horský vzduch, o němž všichni vždycky tolik básní? Očima jsem bloumala po okolí. Určitě je tohle taky jedna z těch opěvovaných samot, neboť jsem široko daleko nezahlédla žádný jiný dům. Všude jen stromy, hory a malý potůček, jehož bublání doléhalo až ke mně.

Najednou mě přepadl zvláštní pocit. Byla jsem zvyklá z oken vidat kolem projíždějící tramvaje, pouliční kavárny, večerky, kola a lidi ze všech možných koutů světa. Tlačence, hory lidí a spoustu světél. Prostě živo, kam se člověk podívá. Zamyšleně jsem sundala kousek salámu ze sýrové krusty.

„Proč jsi neřekla, že nemáš ráda salám? Pak bych si samozřejmě objednal jinou pizzu.“

S úlekem jsem se otočila a zírala přímo do zelených očí, které si mě posměšně prohlížely. Ani ne dva metry za mnou stál Ryan. Ve stylu Jamese Deana se opíral o stěnu, nohu pokrčenou v kolenu, a upíjel z plechovky *Dr. Peppera*, orosené kapkami zkondenzované vody. Pořád ještě měl na sobě šedé tepláky a tričko s oloupaným potiskem. Pokud se nemýlím, z ošuntělého nápisu bylo možné rozeznat *Denver Broncos*. Četla jsem správně? Nějaký sportovní klub? Basketbalový? Baseballový? Fotbalový? Nebo snad hokejový? Co se tady v těchto končinách vlastně hraje?

„Já...“

Rozpačitě jsem se podívala na kousek pizzy ve své ruce, která mě najednou páčila jako rozžhavený uhlík.

„Zapomeň na to,“ zamumlal, napil se a prázdným pohledem civěl do zelené idyly, která se před námi rozprostírala.

Když mi předtím otevřel dveře, myslela jsem si, že má kocovinu. Že je nevyspalý a vyčerpaný. Ale čím déle jsem jej pozorovala, tím více jsem získávala dojem, že se jenom *až příliš dlouho* válel v posteli. Pleť měl na tohle roční období poněkud bledou a pod očima tmavé kruhy. Vlasy delší, než by bylo záhodno, a rozčuchané, jako by se snad bránily jakékoliv úpravě. A taky oholit by potřeboval, určitě už několik dní. Je snad nemocný? Nebo

nezaměstnaný? Ať už to bylo, jak chtělo, jedno bylo jisté: výrazem ve tváři, a vlastně celým svým tělem, dával najevo, že tady není ani dobrovolně, ani rád.

„Mohl bys mi vynést nahoru kufr?“ odvážila jsem se ho nakonec zeptat. „Je dost těžký a...“

„Ne, nemůžu.“

Ani se nenamáhal na mě podívat a i přes všechny mé dobré úmysly mi v žaludku začalo nepříjemně kručet.

„Ne?!“

A když se nenamáhal ani odpovědět, ruply mi nervy.

„Udělal jsem ti snad něco?!“

Podíval se na mě.

„Neprosím se tě o to, abys mi nalakoval nehty nebo mi povlékl postel, pouze tě žádám, abys mi odnesl můj *fakt těžký* kufr nahoru. Co za kreténa je člověk, který...?“

„Kretén se zlomenou rukou,“ odpověděl suše a nepřestával se mi dívat do očí.

Polkla jsem a cítila, že se začínám červenat.

„Toho... jsem si nevšimla,“ zakoktala jsem.

„To bys taky musela být Clark Kent.“

Nechápavě jsem se na něj podívala.

„Rentgenové oči...?“

Dvěma prsty si ukázal na oči a já jsem nejistě přikývla.

„Sádru mi už před nějakou dobou sundali,“ zamumlal a pohrával si s plechovkou ve své ruce.

Stáli jsme tam a mlčeli. Měla jsem pocit, že snad celou věčnost.

„Co je možné tady podniknout... třeba večer?“ zeptala jsem se po nějaké chvíli, abych prolomila to divné ticho mezi námi.

Podíval se na mě, jako bych právě spadla z Marsu.

„Co je tady večer možné podniknout?“

Koutky úst se mu výsměšně cukaly, což mě pěkně vytáčelo. Věděla jsem, že nejsem v New Yorku nebo Miami a že tady nemůžu očekávat rooftop bary a restaurace ani žádné kluby. Na druhé straně Skalisté hory patří k největším turistickým atrakcím Spojených států a ročně přilákají miliony turistů. A ti přece taky každý večer nesedí ve svém hotelovém lobby a nehrají prší.

„Jo. Jsou tady nějaké bary? Nebo... kavárny? Anebo... třeba kino?“

„Tady jsi v Green Valley,“ odpověděl s povzdechem. „Tady po osmé večer z domu už nikdo nevychází.“

Udiveně jsem našpulila rty. Takže přece jen to prší.

„No jo, Leno Leno, ještě jednou a rád ti to zopakuju: Vítež... v Coloradu.“

4.

Když jsem o něco později stála pod vytouženou sprchou, přála jsem si, aby ze mě voda nesmyla pouze pot z přešlých chaotických čtyřadvaceti hodin, ale i všechny pochybnosti. Pořád jsem se totiž nemohla zbavit pocitu, že celá tahle věc s Amerikou je jeden velký omyl a není to jen tím, že mám zcela nečekaně nového spolubydlicího, který mě – a dost možná, že celý svět – prostě odmítá. Nejvíc mě z míry vyváděla skutečnost, že jsem skončila v úplně zapomenutém kraji, a sice tak zapomenutém, že do písmene naplňuje veškerá klišé, která se slovního spojení „zapomenutý kraj“ týkají. *Po osmé večer tady z domu už nikdo nevychází.* Najednou mě přepadl bezbřehý stesk po domově v Berlíně. Po mé nejlepší kamarádce Laře a kuchyni v jejím studentském podnájmu, kde jsme spolu každou neděli vařily, po chai latte v naší oblíbené kavárně ve Friedrichshainu, po Aliho stánku s falafelem a po bleším trhu na Boxhagenském náměstí, po koktejlu Moscow Mule v tom malém baru ve čtvrti Kreuzberg i po roztomilém obchůdku ve stylu vintage v Kaštanové aleji. Proč jsem se toho všeho vzdala? pomyslela jsem si, když se mě začal zmocňovat pocit čirého zoufalství. Proč jsem jen vyměnila svůj život v nejlepším městě na světě za tohle tady? *Můžeš se kdykoliv vrátit domů,* povzbuzovala jsem se v duchu, zatímco mi v nejzazším koutku duše hřměl otcův našťvaný hlas: *To je tvá*

poslední šance, slečno! Když přerušíš i tento pobyt, půjdeš se učit na pojišťovačku. Nesouhlasně jsem zatřásla hlavou. Ne, naprosto a vůbec nepřichází v úvahu, abych se otočila a letěla zpět domů, pokud tedy nechci skončit zaměstnaná v pojišťovací agentuře svých rodičů, která se ke mně nehodí už jen z důvodu nesouhlasných chromozomů: *Lenz & synové.*

Když jsem později stála před zrcadlem a pročešávala si vlhké vlasy, trochu jsem se uklidnila. Možná, že jsme se Colorado a já zpočátku jen trochu minuly. Možná, že tomu všemu tady musím prostě dát šanci a teprve po nějaké době si udělat představu o svém novém domově. Na internetu vypadalo Green Valley docela mile a určitě se tady někde dá sehnat i borůvkový muffin, frappuccino, stejně jako nějaký mléčný koktejl, které by můj zpackaný první den v Coloradu poněkud rozzářily. S novou nadějí i novým odhodláním jsem vyšla z domu Cooperových. Ovšem už zakrátko jsem zjistila, že netuším, kterým směrem se vydat. Byla jsem zvyklá mít u sebe svůj iPhone, protože mi v takových situacích vždy pomohl se zorientovat. Nerozhodně jsem se kousla do rtů a snažila se vzpomenout si, ze které strany mě ke Cooperovým řidič autobusu dovezl. Intuitivně jsem odbočila doleva – a ani ne za pět minut jsem zjistila, že i ta má intuice bývala lepší. Ulice, na níž jsem se právě nacházela, se pozvolna měnila na polní cestu a já jsem široko daleko neviděla nic jiného než nekonečnou zeleň rozlehlých luk a lesů, rozprostírajících se před majestátní kulisou Skalistých hor. Mé počáteční odhodlání pomalu vyprchávalo a já jsem začala hledat nějaké směrovky nebo ukazatele.

„Vypadáš, jako by ses tady ztratila.“

Zničehonic se přede mnou objevila holka na horském kole a s neskryvanou zvědavostí si mě prohlížela. Byla

asi v mém věku a se svými světlými dredy do půli pasu a velkýma modrýma očima vypadala jako Elsa z ekoverze filmu *Ledové království*.

„Chtěla jsem jít do města, ale asi jsem zabloudila.“

„Do kterého města?“

Zeširoka se usmála a sesedla z kola. Na opálených nohou měla kraťasy a tenisky značky Nike.

„Green Valley?“

Odpověděla jsem spíše otázkou.

„Tak to jsi úplně špatně. Do Green Valley se jde tamtudy.“

Ukázala směrem, z něhož jsem přišla. Otráveně jsem si povzdechla.

„Já jsem Isobel, ale všichni mi říkají Izzy.“

Dlaněmi se opřela o říditka. Měla na sobě jen tílko bez rukávů. Všimla jsem si jejích vypracovaných paží.

„Já jsem Lena,“ odvětila jsem s úsměvem.

„Ty jsi ta chůva od Fraserových? Ze Švédska?“

„Ne, já jsem z Německa.“

„Á... takže bydlíš u Cooperových.“

Zapomenutý kraj v Green Valley v sobě zahrnoval i všechna kliše týkající se maloměsta a jeho drbů. Přítakala jsem.

„Tady u vás je víc au-pairek?“

„Jo, je jich tady několik. Jsme bohatý kraj,“ pokrčila Izzy rameny. „Ale s Cooperovými jsi měla štěstí. Jack a Amy jsou fakt v pohodě a jejich malý je strašně roztomilý.“

„Ještě jsem neměla tu čest se s nimi seznámit. Vrátil se z Kansasu teprve dneska večer.“

„A jó, to je pravda. Slyšela jsem, co se stalo Amyinu otci. Takže jsi teď v jejich obrovském domě úplně sama?“

„Ne, ehm... ještě je tam Ryan.“

Izzy udiveně pozvedla obočí. „Ryan je tady?“

„Ano,“ odpověděla jsem zdrženlivě, protože mi neušel její překvapený pohled. „Ty ho znáš?“

„Jestli znám Ryana Coopera?“ odpověděla mi otázkou a strojeně se usmála. Než jsem stačila svou otázku zopakovat, poukázala Izzy na úzké černé hodinky na svém zápěstí, které vypadaly jako fitnessový náramek. „Měla by ses radši vrátit. Brzo se začne stmívat a nakonec by ses místo s Jackem a Amy mohla seznámit s párem milých černých medvědů.“

„Medvědů?!“ vyhrkla jsem ze sebe a ustrašeně vytřeštila oči. A zároveň si uvědomila, jak naivní byla má reakce. Samozřejmě, že jsem si o Skalistých horách přečetla leccos, třeba i to, že zde žijí medvědi. Přesto mě ani nenapadlo, že bych na ně mohla narazit už při nevinné procházce do Green Valley.

Izzy se právě chystala nasednout na kolo, ale zpozorněla a lítostivě se na mě podívala. „Asi jsem tě vystrašila, že jo? Ále, vždyť je to jedno. Ještě kousek tě doprovodím,“ mrkla na mě a já jsem pocítila úlevu.

„Odkud přesně jsi?“

„Z Berlína.“

„To je hlavní město, že jo?“

Přikývla jsem.

„Já jsem byla v Evropě jen jednou. V Rakousku na světovém poháru ve freestylu před dvěma lety. V Kizbulu,“ vyslovila zkomoleně Kitzbühel a sama sobě se zasmála. Všimla si, že moc nechápu, co přesně má na mysli.

„Snowboarding,“ dodala.

„Aha.“

„Vyučuju tady snowboard. Tam naproti, ve Vail. Je tam obrovský lyžařský areál, asi půl hodiny odsud.“

Jak jsem si ji tak prohlížela z profilu, dokázala jsem si ji na snowboardu dost dobře představit.

„A co děláš, když není sníh?“

„Myslíš jako například teď?“ zeptala se a znova na mě mrkla. „Mimo sezonu pracuju pro firmu *Rocky Outdoor Adventures*,“ ukázala na logo nad svou hrudí, které jsem předtím přehlédla. „Organizujeme kanoistické a raftingové túry pro turisty, výlety do národního parku a tak dále. A občas taky vypomáhám v *Olly's* za barem. Je to jediný bar v Green Valley a shodou okolností patří mému bráchrvi Oliverovi.“

„V Green Valley je nějaký bar?“ vyhrkla jsem nadšeně, čemuž se Izzy pobaveně zasmála.

„Ano, ale moc si od toho neslibuj. Má totiž spíš... no, domorodou atmosféru.“

Výraz nadšení v mé tváři pohasl a vystřídalo jej zklamání.

„Zajdi si tam, jestli máš chuť. *Olly's* nejde přehlédnout – stejně jako mého bráchrhu,“ dodala s úsměvem.

Přítakala jsem, přestože jsem si byla moc dobře vědoma toho, že tady v Americe si ve svých dvaceti nemůžu chodit do baru, jak se mi zachce. Pravidla tady mají mnohem přísnější než u nás v Evropě, takže si budu muset počkat až do narozenin.

„Teď už domů trefíš sama, ne?“

Docela jsme se zapovídaly a přitom ušly kus cesty, takže dům Cooperových už byl v dohledu. S úlevou jsem přikývla, zatímco mi v hlavě rezonovalo slovo *domů*. *Domů* – tohle slovo mělo pro mě v tu chvíli nádech něčeho velmi vzdáleného, nedosažitelného. Steskem mě píchlo u srdce.

„Jo, jasně. Díky!“

„V pohodě. Možná se někdy uvidíme v *Olly's*. Anebo v zimě na sjezdovce,“ mrkla na mě Izzy.

„Ó, já neumím lyžovat.“

„Ale já taky mluvím o snowboardu.“

„To taky neumím,“ přiznala jsem.

„Bydlíš u Cooperových. Takže budeš stát na sjezdovce dřív, než bys řekla ‚sníh‘,“ mrkla na mě naposled a nasedla na své horské kolo. Rozjela se a na rozloučenou mi zamávala. A ve mně začala klíčit naděje, že v zapomenutém kraji přece jen nebudu tak osamělá.

5.

Když jsem přecházela ulici směrem k vjezdu do domu Cooperových, už z dálky jsem slyšela hlasitou změt hlasů. Jejich velký dům se přede mnou v soumraku objevil tak náhle, jako by někdo rázem nůžkami rozstříhl tmavé nebe.

„Vím, že právě procházíš těžkým obdobím, ale copak od tebe očekáváme tolik, když chceme, aby sis alespoň jeden jediný den nehrál na vzteklého blbečka?!“

„Jacku, uklidni se,“ ozval se jemný ženský hlas.

„Nebyli jsme pryč ani dvacet čtyři hodin a on už stihl zastrašit i naši chůvu.“

Překvapeně jsem vytřeštila oči a přidala do kroku.

„Já jsem ji nezastrašil,“ protestoval hlas, s nímž jsem se od svého příjezdu měla tu čest důvěrně seznámit.

„Ryane, ona utekla!“

„To přece vůbec nevíme,“ nadhodila ta žena.

„Amy, za chvíli bude tma. A ona se tady nevyzná. Co když se ztratila nebo...?!“

Kdosi si opovržlivě odfrkl.

„Medvědi určitě nemají zájem o nartěnkované barbíny.“

Nartěnkované barbíny?! Ten kluk to fakt v hlavě nemá v pořádku. Nešminkovala jsem se, jen si nanesla trochu lesku na rty, abych po dlouhém letu nevypadala tak unaveně.

„A co má být zase tohle?!“

„Že jste si raději měli objednat nějakou uklízečku, která nevypadá jako...“

„Ona je naše chůva, žádná uklízečka!“

„Říkej si tomu, jak chceš, ale je to to samé.“

„Ne, Ryane, to není žádná...“

Větu však už nedokončil, protože jsem do obývacího pokoje vstoupila já a jako magnet na sebe přitáhla pozornost všech přítomných.

„Leno!“

Amy jsem doposud znala jen z hovorů na Skypu a překvapilo mě, jak křehce i přes své pokročilé těhotenství vypadá. Koneckonců jejich dítě se má narodit už koncem listopadu. S patrnou úlevou se rozběhla směrem ke mně a srdečně mě objala. Ucítila jsem příjemnou květinovou vůni.

„Díky bohu, že jsi v pořádku. Jack si už představoval, že tě sežral medvěd.“

„Ahoj Leno,“ řekl i muž stojící vedle ní a přistoupil ke mně. „Jsem rád, že jsi tady.“

Jack vypadal přesně jako v mých vzpomínkách, ale teprve teď, jak tady tak stál vedle Ryana, jsem si všimla, že jsou si oba bratři podobní. Oba měli stejně zelené oči a ostře řezanou bradu. S brýlemi a hrubě pleteným vlněným svetrem mi však Jack připomínal spíše učitele biologie, kterého jsem měla v šesté třídě.

„Ehm... byla jsem se jen trochu projít.“

To, že jsem se ztratila cestou do Green Valley, jsem jim samozřejmě neprozradila. Nechtěla jsem se hned první den svého pobytu tady prezentovat jako nějaká beznadějná městská křehotinka.

„A my si mysleli, že jsi utekla před *tímhle* naším bruchounem.“

Amy mrkla na Ryana, opírajícího se zády o zábradlí schodiště s rukama založenýma na prsou.

„To ne, jen jsem si chtěla trochu prohlédnout okolí.“

„Takže se Ryan k tobě nechoval jako nějaký neurvalec?“ povzdechl si Jack.

„Ne, byl jen... *náladově, nezdvorně, arogantně, hulvátsky, povýšeně*... milý,“ odvětila jsem a s předstíranou vyzývavostí jsem zamrkala na Ryana. Ten se však místo úsměvu zatvářil znuděně.

„Tak tedy... Liama jsem bohužel už musela uložit,“ řekla Amy. „Usnul nám už po cestě, tak se seznámíte až zítra. Jestli tě pásmová nemoc příliš nevyčerpal, můžeme si ještě popovídat u sklenice vína a lépe se poznat. Anebo u sklenice... coly. Nevím, co piješ.“

Usmála se a já jsem se pomaloučku začala uklidňovat. Možná, že jsem až někde na konci světa, v zapomenutém kraji, ale aspoň v rodině, která je normální a ani trochu neodpovídá žádnému z oněch klišé o amerických domácnostech, v nichž jsou alkohol a sex zakázaná slova.

„Ano, ráda.“

Amy se s očekáváním podívala na Ryana.

„Dejte si colu i za mě. Já musím brzo do postele. Koneckonců zítra je... počkej...,“ předstíral zamyšlení, „nic.“

Jack se na svého bratra varovně podíval, ale to už byl Ryan na cestě nahoru do svého pokoje.

„To... s tebou nijak nesouvisí,“ snažil se to Jack zahrát do autu a unaveně si prstem masíroval hřbet nosu.

„Jacku, možná bude teď nejlepší, když Leně odneseš nahoru její kufr,“ přerušila Amy nepřijemné ticho.

Když jsem si vybalila věci a uložila je do skříně a komody, postavila jsem na stolek zarámovanou rodinnou fotografii a dárek na rozloučenou od své nejlepší kamarádky Lary – sněhovou kouli s naší společnou

momentkou. S Larou jsme byly nerozlučné kamarádky už od první třídy. A já jsem byla přesvědčená, že ani rok, který hodlám strávit v Coloradu, naše přátelství nijak nepoznamená. Kromě toho mi slíbila, že mě o pololetních prázdninách, po zkouškovém období, přiletí navštívit. Ovšem už teď pochybuju o tom, že by to tady Lara vydržela déle jak týden. Ona je totiž opravdová Berličanka, což znamená, že k životu nutně potřebuje shon a hluk velkoměsta.

S toaletní taštičkou, plnou různých blbůstek potřebných k tomu, abych vypadala k světu, jsem se vydala do koupelny. K mému překvapení byla skříňka se zrcadlem visící nad umyvadlem úplně prázdná. Jen tmavomodrý sprchový gel na okenním parapetu připomínal skutečnost, že se o koupelnu budu dělit s Ryanem. Takže asi tady bydlí teprve krátkou dobu. Právě jsem z neceséru vytahovala žehličku na vlasy, když se rozletěly dveře. Stál v nich Ryan. Nezdál se být v rozpacích z toho, že nezačlepal. Místo toho se upřeně zadíval na žehličku na vlasy, kterou jsem držela v ruce, a obočí mu vylétlo vzhůru.

„Říkal jsi *ráno*, ne večer,“ předběhla jsem ho, než stačil něco poznamenat, a odhodlaně se napřímila.

Ryan přimhouřil oči a zlostně se na mě podíval. Pak udělal krok směrem ke mně a naklonil se k mému uchu.

„A ty jsi říkala, že ji s sebou nemáš.“

Jeho teplý dech se dotkl mé šíje a mně na těle vyskočila husí kůže.

„Máš pravdu, rovnátka s sebou opravdu nemám,“ odvětila jsem co nejlhostejněji.

6.

„Možná, že už je na koláč příliš pozdě, ale jestli máš hlad, posluž si.“

Amy postavila na stůl jablečný koláč a krájela jej na tenké dílky. „Moje máma peče vždycky, když se potřebuje nějak rozptýlit. Tentokrát to jsou dva jablečkové koláče, tony borůvkových muffinů a celý plech brownies.“

„Jak se daří tvému otci?“ zeptala jsem se jí a nabídla si kousek koláče vonícího skořicí. Kromě sendviče v le-tadle a kousku studené pizzy jsem dnes ještě nic nejed-la, takže když jsem si do pusy strčila první sousto téhle jablečné dobroty, musela jsem se ovládat, abych slastně nezamlaskala. Koláč chutnal božsky.

„Ujde to,“ odpověděla, zatímco zápasila s korkem v lahvi červeného vína. „V následujících týdnech si ještě poleží v nemocnici. A to pro farmáře ze Středozápadu není nic jednoduchého.“

„Mám to zkusit já?“

Amy mi lahev podala. Vytáhnout korek mi nezabralo ani tři sekundy.

„Tak vidím, že jsme si vybrali tu správnou chuť,“ řekl Jack stojící ve dveřích. Převlékl se do pohodlných džínů a svetru značky Nike, čímž se Ryanovi podobal ještě víc. „Jestli takhle umíš zacházet i s lahvemi pro miminka, pak jsi pro nás hotový poklad.“

„Vino, nebo colu?“ zeptala se Amy.